

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Mace-
da, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (cap de redac-
ció), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (Món), Alex Mi-
lian i Gemma Morales (secretària de redacció).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció
lingüística), Miquel Benítez (escàner i imatge),
Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Clo-
sas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer, Manuel
S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F.
Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Ca-
talunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sáez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Eco-
nomia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru
de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas,
Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Ro-
vira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi
Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí
Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies,
Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep
Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi
Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-
Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Mas-
déu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-
Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Toni Payà,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Fel-
lip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricar-
do Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (fotografia), Rosa Serrano (docu-
mentació).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Diumenge 20 de gener George Walker Bush serà investit president dels EUA per segona vegada. Tot i el poder que té actualment al Congrés, no serà una legislatura fàcil, o, si més no, el punt de partida és el més dolent que ha viscut un president dels EUA. Deixant a part la pobra imatge que avui dia té el governant dels Estats Units arreu del món, també a l'interior té els índexs d'apro-
vació més baixos que ha obtingut un president dels EUA en els darrers vuitanta anys. Diverses enquestes de les darreres setmanes situen aquesta xifra en una mitjana del 50%. Evidentment, no és aliè a això la situació a l'Iraq, on continua la violència di-
nou mesos després de la invasió, i on ja han mort més de 200 nord-americans des del dia en què Bush va derrotar Kerry. Resoldre la situació a l'Iraq no serà fàcil. Bush sap que necessita recompondre certes aliances amb Europa, fins a un cert punt és clar.

Un dels primers gestos d'aquesta frenada en l'unilateralisme embogit que ha dut els EUA de la mà dels neoconservadors a derrocar primer els talibans a l'Afganistan i després Saddam Hussein a l'Iraq ha estat la voluntat de situar la fins ara consellera de Seguretat Condoleezza Rice com a nova secretària del Departament d'Estat, en el lloc de Collin Powell, des d'on en teoria es dirigeix tota la política exterior. Paradoxalment, a Rice li donaran el càrrec que ella i altres es van dedicar a ofuscar en l'anterior legislatura, en benefici del Departament de Defensa. De fet, era sabut que Rice aspirava a entrar en Defensa. Ara, però, durà les regnes de la política exterior dels EUA i, tot i no voler fer un gir radical cap al multilateralisme, tampoc no sembla que haja de mantenir-se en l'unilateralisme dels neoconservadors que tant han influït en el vicepresident Dick Cheney i el secretari de Defensa, Donald Rumsfeld. Els noms proposats per al seu equip indiquen que va per aquest camí i els analistes atribueixen un lleuger canvi en el pensament de Rice, acostat a un realisme influït o vinculat directament en l'escenari post-11 de setembre i el que Bush anomena "la guerra global contra el terror", i sembla que també comporta una represa de la *nationbuilding*, la preocupació per la reconstrucció de les nacions més enllà de l'atac preventiu, que comença a tenir una importància que fins ara no havia tingut en el pensament de Rice. Aquest canvi lògicament ha de passar per la reconstrucció de les relacions amb Europa, que Rice s'hauria marcat com a prioritat i que encetaria amb la preparació del primer viatge de Bush després de la seua investidura. Així, al febrer Bush visitarà les seues de la UE i l'OTAN a Brussel·les, i després es trobarà a Alemanya amb Gerhard Schröder.

De moment, però, només hi ha gestos. Ara calen els fets, per exemple, respecte al conflicte araboisraelià, usant la influència dels EUA sobre el govern de Sharon, i també en el cas de l'Iraq començant per traslladar la responsabilitat sobre aquesta qüestió del Departament de Defensa, és a dir, del Pentàgon, als despatxos que ocuparà Rice a partir de la setmana que ve. En aquest sentit, la UE ha d'estar amatent per aprofitar fins a on calga totes les seues possibilitats, que les té, ara més que no fa uns anys.

Als nostres lectors

Comença fort, el 2005. El debat al voltant de l'Estatut Polític per al País Basc –el pla Ibarretxe– ha encès totes les alarmes de l'Espanya carpetovetònica. A les molèsties del "problema catalán" ara s'afegeix "el desafió basco".

Vint-i-cinc anys de pau constitucional –ja cap a vint-i-sis– no han servit per a resoldre el problema de sempre que ha tingut Espanya: la relació entre les nacions que, si usplau-per-força, han format part d'un estat que s'ha volgut bastir sempre a través de l'adhesió "inquebrantable" a la nació única i indivisible. Ara, el mateix procés de democratització de l'estat ha situat el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, en la disjuntiva de demostrar si és possible una Espanya diferent del que sempre ha estat, i que deixi de considerar problema allò català o desafiament el basc-. I si no és així, haurà de tornar a lligar curt la democràcia.

Enric Rimbau, cap de redacció

QUATRE ANYS MÉS DE BUSH